USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **R. R.,** zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Malantou, advokátem, se sídlem Wurmova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2010, č. j. OAM - 36/ZA - 06 - ZA10 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2010, č. j. 56 Az 17/2010 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2010, č. j. OAM - 36/ZA - 06 - ZA10 - 2010, zamítl jeho žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně je přesvědčen o nezákonnosti rozsudku krajského soudu, neboť pociťuje důvodné obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině mužských státních příslušníků Kosova, kteří byli v době občanské války v emigraci. Domnívá se, že v jeho případě došlo ke kumulativnímu naplnění objektivního a subjektivního prvku, jež je důvodem pro udělení azylu. Objektivní prvek shledává v přetrvávajícím napětí z neutěšeného stavu v zemi původu po občanské válce. Subjektivní prvek pak spatřuje v nenávisti státních příslušníků Kosova, kteří se občanské války účastnili. Stěžovatel v této souvislosti zdůrazňuje nutnost posuzování pronásledování na

tzv. „kumulativním základě“ (zde odkazuje na bod 53 Příručky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodního práva).

Pro přijatelnost své kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že přesah svých zájmů spatřuje v potřebě vymezení zvláštní sociální skupiny mužských státních příslušníků Kosova, kteří byli v době občanské války v emigraci. Stěžovatel závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadená správní i soudní rozhodnutí za zákonná a kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Jako takovou ji navrhuje zamítnout. Je toho názoru, že stěžovatelovy důvody nejsou podřaditelné pod žádnou z forem pronásledování uvedených v § 12 zákona o azylu. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o možnosti jeho pronásledování či o hrozbě vážné újmy; v takovém případě není třeba provádět důkazní řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody, které lze podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné právní posouzení otázky pronásledování z důvodu příslušnosti ke specifické sociální skupině. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení advokátem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že napadá rozsudek krajského soudu též z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., toto své tvrzení nepodložil žádným konkrétním důvodem, nejedná se tedy o způsobilý stížní bod a Nejvyšší správní soud se jím nemohl zabývat.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti a vymezení jejího rozsahu se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že na jeho případě je možno řešit otázku dosud neřešenou, a to definici sociální skupiny *„mužských státních příslušníků Kosova, kteří byli v době občanské války v emigraci*". Nejvyšší správní soud však dospěl k opačnému názoru a kasační stížnost přijatelnou neshledal.

Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť stěžovatel v žádosti neuvedl žádné důvody, pro které by mu bylo možno udělit azyl nebo doplňkovou ochranu ve smyslu § 12, resp. § 14a cit. zákona. Stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v Kosovu se necítí svobodně, nemá kde bydlet a má strach, že bude zabit lidmi, jež jej nenávidí, neboť nebojoval v občanské válce. Žalovaný v takových důvodech (absence bydlení a ničím nepodložené obavy z jednání neznámých lidí) neshledal taxativně uvedené důvody stanovené v § 12 zákona o azylu a stěžovatel též neuvedl nic, co by pro to svědčilo. Pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný též důvody neshledal; nadto uvedl, že se stěžovatel v době svého pobytu v Kosovu v letech 2008 - 2010 s žádnými problémy nesetkal. Krajský soud považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné, poněvadž shledal, že podmínky pro uplatnění § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu byly naplněny.

Nejvyšší správní soud se k podmínkám pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné vyslovil např. v rozsudku z 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, nebo v usnesení z 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008 - 69, ve kterém uvedl: *„Institut zjevně nedůvodných žádostí zakotvený v § 16 zákona o azylu se vztahuje na obě zákonem upravené formy mezinárodní ochrany, tj. azyl i doplňkovou ochranu, o jejichž udělení žadatel usiluje jednotnou žádostí o mezinárodní ochranu. Jinými slovy, žádost musí být zjevně nedůvodná, pokud jde o důvody pro udělení azylu, i zjevně nedůvodná, pokud jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany. Slovní spojení ‚uvádí pouze ekonomické důvody v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu je tak nutné vykládat jako, neuvádí ani důvody pro udělení azylu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany, ale pouze důvody ekonomické'*".

Žalovaný v řízení těmto podmínkám dostál a s jeho závěrem, že ve skutečnostech uváděných stěžovatelem nelze spatřovat důvodné obavy z pronásledování či riziko vážné újmy, Nejvyšší správní soud souhlasí. Stěžovatelova tvrzení lze považovat za ničím nepodložené obavy.

K definici „určité sociální skupiny" ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již ve své dosavadní rozhodovací činnosti vyjádřil. Např. v rozsudku z 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, uvedl, že *„[s]ociální skupin[ou ...] je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či*

politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že muži, jež byli v době občanské války v emigraci, nejsou s to ve smyslu uvedené definice tvořit sociální skupinu, nadto v Kosovu pronásledovanou. Stěžovatel své obavy z nenávisti v zemi původu nijak nespecifikoval, ani neuvedl nic konkrétního, čím by žalovaného přesvědčil o reálnosti svých obav; to ostatně neučinil ani v řízení soudním.

Pokud stěžovatel tvrdí, že všechna jeho tvrzení lze považovat za pronásledování právě ve svém souhrnu, tzv. pronásledování na kumulativním základě, nelze mu přisvědčit. Stěžovatel totiž ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl pouze, že má strach o svůj život, neboť nebojoval v občanské válce (absence /vlastního/ bydlení není azylově relevantní v žádném ohledu); jde tedy o jedinou skutečnost, nadto poněkud nekonkrétní, jež nemůže být z logiky věci posuzována v souvislosti s jinými (neuvedenými) skutečnostmi. Na okraj pak Nejvyšší správní soud podotýká, že otázkou tzv. pronásledování na kumulativním základě se již detailně zabýval, srov. např. rozsudky z 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, nebo z 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu